

РЕШЕНИЕ

№ 144

гр. Пловдив, 10.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 1-ВИ ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Надежда Ив. Желязкова
Каличкова

Членове: Славейка Ат. Костадинова
Красимира Д. Ванчева

при участието на секретаря Цветелина Юр. Диминова
като разгледа докладваното от Славейка Ат. Костадинова Въззивно
търговско дело № 20235001000181 по описа за 2023 година

За да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е въззивно – по чл. 258 и следващите от ГПК.

С решение № 260047 от 09.12.2022 година, постановено по т. дело № 170/2020 година по описа на Окръжен съд – Пазарджик, в което с решение № 260001 от 08.02.2023 година е допусната поправка на очевидна фактическа грешка по реда на чл. 247 от ГПК, е осъдено "ЗАД А." АД, гр.С., да заплати застрахователни обезщетения за неимуществени вреди, претърпени като пряка и непосредствена последица от смъртта на Г. Ц. Д., починала вследствие на ПТП, станало на 03.01.2020 г., както следва: на И. С. Д., ЕГН *****, от гр. П. – в размер на 112 000 лв., на Р. С. Д., ЕГН *****, от гр.П. – в размер на 112 000 лв. и на С. С. Д., ЕГН *****, действащ лично и със съгласието на своя попечител Д. И. Д., ЕГН ***** - в размер на 140 000 лв., ведно със законната лихва върху обезщетенията, считано от 07.04.2020 г. до окончателното плащане. Отхвърлени са предявените като частични искове в останалата част, до претендираните от тримата ищци размери от по 176 000 лв. за всеки един от тях. Отхвърлен е искът на Д. И.

Д., ЕГН *****, от гр.П., за осъждане на ответника "ЗАД А." АД да му заплати застрахователно обезщетение в размер на 176 000 лв. за неимуществени вреди, претърпени като пряка и непосредствена последица от смъртта на Г. Ц. Д., починала вследствие на ПТП, станало на 03.01.2020 г. Осъдено е "ЗАД А." АД, да заплати държавна такса в размер на 14 560 лв. по сметка на ОС - Пазарджик, в полза на бюджета на съдебната власт и 110 лв. – част от разноските по делото, платени от бюджета на съда. Осъдено е "ЗАД А." АД, да заплати на адвокат Д. С. Т. от *АК, с личен рег. № *****, на осн. чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата, възнаграждение за предоставената по делото безплатна адвокатска защита на ищите в размер на 4 330 лв. за С. Д. и по 3 770 лв. за Р. и И. Д.и.

С определение № 260021 от 06.02.2023 година, постановено в производство по чл. 248 от ГПК, е оставено без уважение искането за изменение на решението в частта за разноските, като се приложи Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения след изменението, обнародвано в ДВ бр. 88 от 04.11.2022 година и се увеличи присъденото адвокатско възнаграждение на адвокат Т. на основание чл. 38, ал. 2 от ГПК.

Първоинстанционното решение е обжалвано с въззивна жалба от ответника в първоинстанционното производство "ЗАД А." АД изцяло в осъдителните части, с които са уважени субективно съединените искове на ищите Р., И. и С. С.и Д.и, като са им присъдени обезщетения за неимуществени вреди в размер на по 112 000 лева за първите двама и 140 000 лева за третия, ведно със законната лихва от 07.04.2020 година до окончателното изплащане на сумите. Оплакванията са за неправилност, необоснованост, противоречие с процесуалните правила и неправилно приложение на материалния закон при постановяване на решението в обжалваните части. Изложени са доводи, че ищите не са доказали при условията на пълно и главно доказване възникването на вземания за обезщетение за неимуществени вреди от смъртта на тяхната майка. Липсвали доказателства за болките и стР.нията, които тази смърт им е причинила. Показанията на разпитаните свидетели не били обсъдени при условията на чл. 172 от ГПК с отчитане на тяхната заинтересованост. Поставен е и въпросът за допустимостта на свидетелските показания, дадени от ищите, за установяване на болките и стР.нията на другите ищи. Твърди

се пълна недоказаност на исковите претенции. Тези процесуални нарушения, според жалбоподателя, довели до неправилност на изводите на съда както за основателността на предявените искове, така и за размера на обезщетенията за неимуществени вреди. Посочено е, че дори да се кредитират показанията на свидетелите, тяхното съдържание по никакъв начин не обосновавало присъдените завишени размери на обезщетенията.

Следващата група доводи, изложени във въззивната жалба, са свързани с липсата на безспорни доказателства за противоправността на поведението на водача на МПС, причинил процесното ПТП, включително с липсата на съдебен акт, задължителен за гражданския съд съгласно чл. 300 от ГПК. Твърди се, че от друга страна имало безспорни доказателства за противоправното поведение на наследодателката на ищците, което довело до смъртта ѝ. Според жалбоподателя съдът неправилно е приложил принципа за справедливост по чл. 52 от ЗЗД и е определил съществено завишени размери на обезщетенията. Неправилен бил и изводът за принос на постР.лата в размер на 30%. Поддържа се, че приносът е поне 70% с оглед установеното по делото, че тя е предприела неправомерно пресичане на неразрешено и необозначено място, в тъмната част на денонощието и под въздействието на алкохол, като сама се е поставила в опасност от увреждане. По тези съображения се иска отмяна на решението в обжалваните части и отхвърляне на исковите, а при условията на евентуалност – намаляване на размерите на обезщетенията и завишаване степента на съпричиняване. Жалбоподателят претендира разноски.

Срещу въззивната жалба е подаден писмен отговор от адвокат Д. Т. в качеството му на процесуален представител на всички ищци, включително на Д. И. Д., чийто иск е отхвърлен изцяло и решението в тази му част не е обжалвано от "ЗАД А." АД. В писмения отговор се изразява становище за недопустимост на въззивната жалба като просрочена. Изложени са и подробни доводи за нейната неоснователност, респ. за неоснователност на съдържащите се в нея оплаквания. Искането е за потвърждаване на първоинстанционното решение в обжалваните части и за присъждане на адвокатско възнаграждение на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата. Направено е възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на жалбоподателя.

Подадена е и насрещна въззивна жалба от адвокат Д. Т. в качеството му на процесуален представител на ищите И., Р. и С. С.и Д., както и на Д. И. Д.. Тя е срещу първоинстанционното решение в отхвърлителните му части, с които са отхвърлени предявените частични искове както следва: исковете на И. и Р. Д.и за разликата над по 112 000 лева до по 176 000 лева, като част от общи искови претенции от по 300 000 лева, ведно със законната лихва от 07.01.2020 година до окончателното изплащане на сумите; иска на С. Д. за разликата над 140 000 лева до 176 000 лева, претендирани частично от общо 300 000 лева, ведно със законната лихва от 07.01.2020 година до окончателното изплащане на сумата; иска на Д. И. Д. за обещетение за неимуществени вреди до размера на 25 100 лева като част от общо претендирани 300 000 лева, ведно със законната лихва от 07.01.2020 година до окончателното изплащане на сумата.

Решението е обжалвано и в частите, с които не е присъдена законна лихва върху обезщетенията за периода от 07.01.2020 година / сезирането на застрахователя със застрахователна претенция/ до 07.04.2020 година.

Искането е да се отмени решението в обжалваните части и да се постанови ново по същество, с което на четиримата ищци да се присъдят обезщетения в посочените по-горе размери по частичните искове/ над тези по първоинстанционното решение/, ведно със законната лихва от 07.01.2020 година до окончателното им изплащане, както и законна лихва върху присъдените с първоинстанционното решение обезщетения за същия период.

Претендирани са и разноски за първоинстанционното и за въззивното производство съобразно изхода на спора. Доводите в насрещната въззивна жалба са за неправилност на изводите на първоинстанционния съд както досежно размерите на дължимите обезщетения, при съобразяване на установения в чл. 52 от ЗЗД принцип на справедливост и задължителната съдебна практика по този въпрос, така и досежно наличието на съпричиняване от страна на постР.лата. Тези доводи на жалбоподателите по насрещната жалба се основават на подробна интерпретация на събраните по делото доказателства, свързани с връзката между ищите и починалата Г. Д.а и с нейното поведение в качеството ѝ на пешеходка, както и с противоправното поведение на водача на МПС, причинил процесното ПТП. Посочено е, че претендираните от ищите размери на обезщетенията са при отчитане от тяхна страна на съпричиняване от постР.лата в размер на 20%. В

насрещната въззивна жалба освен събраните в хода на настоящото производство доказателства са обсъждани и такива от досъдебното производство, включително свидетелски показания. Претендиращи са разноски.

Подаден е писмен отговор на насрещната въззивна жалба от "ЗАД А." АД с изразено становище за нейната недопустимост по отношение на ищеца Д. Д., поради това, че липсва жалба срещу първоинстанционното решение, с което неговият иск е отхвърлен. За насрещната въззивна жалба, подадена от останалите трима ищци – И., Р. и С. С.и Д.и, е изразено становище за неоснователност. Искането е за потвърждаване на първоинстанционното решение в обжалваните с насрещната въззивна жалба части и за присъждане на разноски.

Пред въззивната инстанция са приети нови писмени доказателства, свързани с постановяването и влизането в сила на присъдата срещу водача на МПС Н. А. Д., които ще бъдат обсъдени подробно в мотивите на решението.

Съдът, като се запозна със събраните по делото доказателства и доводите на страните, прие следното:

Въззивната жалба на "ЗАД А." АД е процесуално допустима. Тя е подадена по пощата на 17.01.2023 година, видно от пощенското клеймо. Решението е съобщено на застрахователното дружество на 03.01.2023 година / стр. 340/. Т.е. въззивната жалба е подадена в предвидения в чл. 259, ал. 1 от ГПК двуседмичен срок, поради което възражението за нейната недопустимост поради просрочение е неоснователно.

Основателно е възражението за недопустимост на насрещната въззивна жалба, подадена от името на Д. И. Д. чрез адвокат Д. Т.. Съображенията на въззивния съд са следните: Предявеният от Д. Д. частичен иск за обезщетение за неимуществени вреди от смъртта на Г. Д. - съпруга на неговия покоен брат, в размер на 176 000 лева е отхвърлен изцяло. Този иск е самостоятелен главен иск, съединен с исковете на останалите трима ищци при условията на субективно съединяване. Първоинстанционното отхвърлително решение по този иск е съобщено на Д. Д. на 20.12.2022 година. В преклузивния срок по чл. 259, ал. 1 от ГПК не е подадена въззивна жалба срещу решението от Д. Д.. Отхвърлителното решение не е обжалвано и от застрахователното дружество, което не би имало правен интерес за това. В

тази хипотеза – без въззивна жалба, насрещна въззивна жалба по чл. 263, ал. 2 от ГПК, подадена от ищеца, чийто иск е отхвърлен, е недопустима.

Допустимостта на насрещната въззивна жалба, подадена от останалите трима ищци по предявените от тях самостоятелни иски, няма отношение към допустимостта на насрещната жалба на Д. Д., чийто иск е самостоятелен.

Поради това производството по насрещната въззивна жалба на Д. Д. следва да бъде прекратено.

Първоинстанционното решение е валидно и допустимо.

Във връзка с правилността на първоинстанционното решение, с оглед конкретните оплаквания във въззивната жалба и насрещната въззивна жалба, съдът намира следното:

Изложените в исковата молба обстоятелства, с които ищите И. С. Д., Р. С. Д. и С. С. Д. обосновават допустимостта на исковите си претенции срещу "ЗАД А." АД за заплащане на обезщетения за неимуществени вреди от смъртта на тяхната майка Г. Ц. Д., настъпила при ПТП на 03.01.2020 година, са извън предмета на въззивното производство, очертан с жалбите. Става дума за безспорните на настоящия етап от производството обстоятелства, че ПТП е причинено от Н. А. Д. при управление на лек автомобил Ф. Г. с рег. № ** **** **, с валидна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ в ответното дружество към датата на ПТП.

Установени са по делото и предвидените в закона /чл. 498, ал. 3 от КЗ/ предпоставки за допустимост на предявените субективно съединени иски пред съд, а именно сезирането на застрахователното дружество с претенции за заплащане на обезщетения за неимуществени вреди за всеки един от тримата ищци на 07.01.2020 година и неопределянето и неизплащането на такива до датата на предявяване на исковите – 09.11.2020 година, както и до настоящия момент.

Първият спорен момент, въведен с въззивната жалба и с насрещната въззивна жалба като предмет на въззивното производство, е свързан с наличието на основание за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди на ищите от смъртта на тяхната майка и със справедливия размер на това обезщетение.

Неимуществените вреди – душевни болки и стр.ния, за които ищите са претендирали обезщетения, посочени в обстоятелствената част на

исковите молби, с които е сезиран съдът - т. дела № 170/ 2020 година по иска на И. Д., № 171/2020 година по иска на Р. Д. и № 172/2020 година по иска на С. Д., всички по описа на Окръжен съд – Пазарджик, съединени за общо разглеждане по т.д. 170/2020 година, са следните:

Твърди се, че и тримата ищци са преживели изключително тежко загубата на своята майка, постоянно плачели, не спели и не се хранели, били депресирани и в състояние на безизходица и стрес. Те загубили най-близкия си човек, който се грижел за тях, бил техен приятел и събеседник и тази загуба била необратима. И в трите иски молби е посочено, че ищите са провеждали терапия с успокояващи лекарства, споделяли, че не знаят какво да правят, тъй като останали без майка в млада възраст. И за тримата ищци е посочено, че са живели с майка си през целия си живот, на един и същ адрес, тя ги е отглеждала, издържала, обучавала, била техен стожер, възпитавала ги е и се грижела всеотдайно за тях. Твърденията са, че случилото се е довело до тежко психическо състояние и при тримата ищци и до тежка травма на душевността им поради загубата на най-близкия им човек, че след смъртта на майка си те били силно потиснати, лесно раздразнителни, нервни, редуцирали социалните си контакти, били в депресия и дълго време не могли да изпълняват семейните си задължения. Различията, изложени от тримата ищци в исковите молби, са в посочената от тях възраст към момента на смъртта на майка им. И. Д. е бил на 22 години, като се твърди, че след смъртта на майка си той няма възможност да живее пълноценно, налага му се да се грижи за непълнолетния си брат, за сестра си и нейното дете и за баба си и дядо си, подпомаган от своя чичо, тъй като бащата бил починал няколко години преди майката и те останали сираци. По отношение на Р. Д. е посочено, че тя е била на 24 години и след смъртта на майка си и се наложило да се грижи за братята си, единият от които бил непълнолетен. Възрастта на С. Д. към момента на смъртта на майка му, е 15 години. Към тези обстоятелства в допълнителната искова молба е посочено, че загиналата при ПТП Г. Д. е била само на 46 години, млада, здрава, жизнена и работлива, всеотдайна майка, опора и подкрепа за децата си, със силна емоционална връзка с тях. Освен това е отразено, че към момента на смъртта на майка си ищцата Р. Д. е била в напреднала бременност, родила е една седмица след това, че смъртта на майка ѝ се е отразила негативно на бременността ѝ, като с нея ищцата е загубила подкрепата, на която е разчитала.

По въпросите, свързани с приложението на установения в чл. 52 от ЗЗД принцип на справедливост и критериите за определяне на размера на дължимото обезщетение за неимуществени вреди, е налице задължителна съдебна практика – ППВС 4/23.12.1968 година. Съгласно задължителните за съдилищата указания, дадени с Постановление № 4/23.12.1968 година на Пленума на ВС, понятието „справедливост“ не е абстрактно понятие, а е свързано с преценка на обективно съществуващи конкретни обстоятелства, които са специфични за всяко дело и които трябва да се вземат предвид от съда при определяне на размера на обезщетението за неимуществени вреди. Правилното прилагане на чл. 52 от ЗЗД при определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди изисква съобразяване с указаните в постановленията общи критерии и специфични критерии. Общите критерии са свързани с момента на настъпване на ПТП и причинената при него смърт, респ. на болките и стР.нията, обстоятелствата, при които е настъпила смъртта, възрастта и общественото положение на постР.лия, степента на родствена близост между него и лицата, претендиращи обезщетение, действителното съдържание на житейските отношения между претендиращите обезщетенията и постР.лия. За да бъде справедливо обезщетението за неимуществени вреди, следва да се отчетат и специфичните за конкретния случай факти и обстоятелства, свързани с характера и тежестта на уврежданията, степента, интензитета и продължителността на стР.нията и емоционалните преживявания.

По делото със събраните доказателства са установени следните обстоятелства, отнасящи се както до общите, така и до специфичните критерии, посочени по-горе.

Тримата ищци – Р., И. и С. Д.и в качеството си на деца на починалата при ПТП Г. Ц. Д., са материалноправно легитимирани да получи обезщетение за неимуществени вреди от причинена смърт на тяхната майка. Те са сред кръга на лицата, посочени в Постановление № 4 от 25.05.1961 г. на Пленума на Върховния съд.

Въззивният съд не споделя доводите във въззивната жалба за това, че по делото не са събрани доказателства ищците да са претърпели болки и стР.ния от смъртта на своята майка. Всеки един от тримата ищци е предявил самостоятелен иск срещу застрахователното дружество за присъждане на

обезщетение за причинените конкретно на него неимуществени вреди от смъртта на майка му. С оглед на това не съществува пречка в качеството на свидетели за установяване на обстоятелствата, на които се основава искът на единия от ищците, да бъдат изслушани другите деца на починалата. Предявените от тях самостоятелни иски не са процесуална пречка за разпита им като свидетели по исковете на останалите. Разбира се, при преценка на техните показания следва да бъде отчетена възможната им заинтересованост от изхода на спора с оглед близките родствени отношения помежду им, в каквата насока е разпоредбата на чл. 172 от ГПК. Това обаче не е основание да бъдат игнорирани изцяло техните показания. Става дума за показания на свидетели, които имат най-преки и непосредствени впечатления за отношенията между всеки един от останалите ищци с майката и за начина, по който те са приели нейната смърт. Поради това, при липса на доказателства, които да противоречат или да опровергават тези показания, няма пречка същите да бъдат ценени. Отделен е въпросът, че не всички разпитани по делото свидетели за установяване на болките и странията на ищците са в родствена връзка с тях. Свидетелят Й. Й. живее на съпругески начала с ищцата Р. Д., но няма роднински отношения с останалите ищци. Свидетелите Ц. Б. и А. Т. са незаинтересовани от изхода на спора.

От съвкупната преценка на събраните доказателства, включително показанията на свидетелите на ищците, разпитани в съдебните заседания на 14.06.2022 година и на 27.09.2022 година, се установява, че Г. Ц. Д. е майка на тримата ищци – Р., И. и С. Д.и. Към момента на своята смърт на 04.01.2020 година тя е била на навършени 45 години. Р. е била на двадесет и пет навършени години, И. - на двадесет и три години и С. – на четиринадесет години. Няколко години преди смъртта на майката е починал бащата на тримата ищци. След неговата смърт за тях продължила да се грижи тяхната майка. Те живеели в едно жилище, в което на другите етажи живеели и родителите на починалия съпруг на Г. Д., както и неговият брат – Д. Д.. Свидетелите установяват, че починалата е полагала грижи за децата си, поддържала е домакинството, изпращала ги е на училище, помагала им е и те разчитали на помощта ѝ. Тя се грижела и за болните родители на починалия си съпруг, подпомагана, включително финансово след смъртта на съпруга си от Д. Д.. Установено е, че към момента на смъртта на Г. Д. дъщеря ѝ Р. вече не е живеела при нея, а в друго жилище на съпругески начала със

своя приятел – свидетеля Й. Й.. Въпреки това връзката между майка и дъщеря не била прекъсната, Р. посещавала почти всеки ден своята майка и братята си. Връзката между всички тях била много силна. Към датата на ПТП Р. била бременна и родила четири дни след това. Двете с майка ѝ непрекъснато разговаряли за бебето. И. вече бил пълнолетен и работел, като осигурявал финансово семейството. Дъщерята Р. също започнала работа и помагала на майка си. С. все още ходел на училище, поради което грижите на майка му били насочени основно към него. От свидетелските показания е видно, че и трите деца са приели много тежко смъртта на майка си. И у тримата имало огромна промяна, те се затворили в себе си, помагали си взаимно, за да преодолеят загубата, майка им им липсвала и загубата ѝ не била преодоляна. Всеки от тях изразявал мъката си по различен начин. Р. приела много тежко случилото се, тя се притеснявала и за бебето. Освен един на друг, трите деца разчитали и на своя чичо Д., след като останали без родители. След смъртта на майка си И. не успявал да се справя с работата си, договорът му в град П. не бил подновен и се наложило да търси друга работа. С. искал да се откаже да ходи на училище, на което майка му много държала, докато била жива. Все още не го бил направил заради настояването на брат си и сестра си. Р. Д., разпитана като свидетел по исковете на останалите ищци, е заявила, че след смъртта на баща ѝ майка ѝ започнала да употребява алкохол, макар това ѝ състояние да не се задълбочавало. Свидетелката я водила на психиатър и психолог, но не се налагала специализирана помощ. Според свидетеля И. Д. никой от ищите не бил търсил специализирана психологическа помощ след смъртта на майка им.

При така установените по делото факти и обстоятелства, сочещи на задружност, разбирателство, непрекъснати контакти и взаимна подкрепа между ищите и тяхната майка, която след смъртта на баща им е останала единственият им родител, съвместното живеене на ищите И. и С. с починалата им майка и почти ежедневните контакти на Р. с нея, настъпването на смъртта на майката точно преди първото раждане на Р., което я е лишило от възможността да разчита на майчини съвети и подкрепа в този важен за нея момент, както и ниската възраст на С. – 14 години, на която той все още не е самостоятелен, ходи на училище и се нуждае от родителски грижи, съдът приема, че смъртта на майката е причинила на ищите значителни по интензитет болки и страдания. Те са особено силни за най-

малкия от тях – С., чиято връзка с майката е била все още твърде силна с оглед възрастта му. Останалите двама ищци – И. и Р. са били пълнолетни, по-устойчиви психически, имали са свой собствен живот, трудова реализация, а Р. е живеела с мъжа си на друго място. Смъртта на майката се е отразила и на тримата ищци, те са се променили, затворили са се в себе си, усещат липсата ѝ, променило се е и отношението им към работата и училището, останали са без родители, наложило им се е да разчитат освен един на друг и на помощта на други хора, като С. известно време е имал и назначен попечител до навършване на пълнолетие.

От друга страна е установено, че при никой от ишците не се е стигнало до болестно състояние, причинено от мъката и тъгата по майка им, наложило посещения при специалист и провеждане на лечение.

Изброените обстоятелства обосновават размер на обезщетението за неимуществени вреди от по 140 000 лева за пълнолетните деца на починалата Г. Д., а именно Р. и И. Д. и 160 000 лева за непълнолетния към момента на смъртта на своята майка С. Д.. Тези размери съответстват на установения в чл. 52 от ЗЗД принцип за справедливост.

Освен обсъдените по-горе обстоятелства, свързани с характера, силата, интензитета и продължителността на търпените от ишците болки и страдания, при определяне размера на обезщетенията за неимуществени вреди съдът взе предвид и икономическите условия в страната към момента на смъртта на Г. Д. и общественото възприемане на критерия за справедливост, което намира израз в нормативно определените лимити по застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите. Те нарастват непрекъснато и значително, като сега действащият Кодекс за застраховането, влязъл в сила на 01.01.2016 година, който е приложим в настоящия случай, в чл. 492 / изм. ДВ бр. 101/2018 година/, предвижда лимит за неимуществени и имуществени вреди при телесно увреждане или смърт от 10 420 000 лв. за всяко събитие, независимо от броя на пострадали лица.

Определените от първоинстанционния съд обезщетения от по 160 000 лева за Р. и И. Д. и 200 000 лева за С. Д. са в завишен размер, несъобразен с конкретните установени по делото обстоятелства, както и със съдебната практика и определяните в нея размери на обезщетения в сходни случаи за събития, настъпили в период около процесния, а именно в началото на 2020

година.

Спорен между страните е и въпросът за момента, от който се дължи от застрахователя законна лихва върху обезщетенията - дали от датата на сезирането му с претенциите на ищците за тяхното заплащане – 07.01.2020 година, или от изтичане на тримесечен срок след тази дата – 07.04.2020 година, както е приел първоинстанционният съд. Въззивният съд не споделя извода в първоинстанционното решение, че законната лихва се дължи от датата на изтичане на тримесечния срок след предявяване на претенцията пред застрахователното дружество, на основание чл. 497, ал.1, т. 2 от КЗ. При непознаване в срока по чл. 496 от КЗ и неплащане на застрахователното обезщетение, застрахователят дължи законната лихва за собствената си забава след изтичането на този срок, съгласно разпоредбата на чл. 497, ал. 1 от КЗ. Това обаче не го освобождава от задължението да заплати законната лихва като част от застрахователното обезщетение, дължимо от прекия причинител на вредата. Чл. 429 от КЗ урежда елементите на застрахователното обезщетение, дължимо от застрахователя, включително застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“, а чл. 497, ал. 1, т. 2 от КЗ - последиците от забавата на самия застраховател при определяне и изплащане на обезщетението. В този смисъл е съдебната практика на ВКС / решение № 50001/03.02.2023 година, постановено по т. дело № 2530/2021 година на I т.о. на ВКС/. По тези съображения съдът намира, че застрахователното дружество дължи законна лихва като елемент от застрахователните обезщетения съгласно чл. 429, ал. 2, т. 2 във връзка с чл. 429, ал. 3 от КЗ, считано от 07.01.2020 година до окончателното им изплащане.

Липсата на отхвърлителен диспозитив в решението на първоинстанционния съд за законна лихва върху дължимите обезщетения за периода от 07.01.2020 година, от когато е поискана, до 07.04.2020 година, от когато е присъдена, не е пречка за присъждането ѝ от въззивната инстанция. Трайна и непротиворечива е съдебната практика, според която искането за присъждане на законна лихва върху обезщетението за деликт не представлява самостоятелен иск, за който би се дължат нарочен отхвърлителен диспозитив. За присъждането ѝ е достатъчно да бъде поискана, без да е необходимо да бъде предявена като самостоятелен акцесорен иск. Безспорно е, че законната лихва при деликт се дължи без да има отправена

покана – чл. 84, ал. 3 от ЗЗД, началната ѝ дата е датата на деликта/ а при отговорността на застрахователя, която е функционално обусловена от отговорността на прекия причинил – тази по чл. 429, ал. 3 от КЗ/, върху нея не се дължи държавна такса, размерът ѝ при предявяването на иска не е определен, а определяем с оглед определянето на размера на главницата и в този смисъл не се касае за самостоятелен иск. Поради това липсата на отхвърлителен диспозитив не е пречка въззивният съд да присъди законна лихва върху обезщетенията от по-ранен момент, от когато е поискана, при неправилност на изводите на първоинстанционния съд за началния момент, от който тя се дължи.

Последният спорен въпрос между страните е за наличието на съпричиняване от страна на постР.лата и евентуално при извод за наличие на такова – за размера, с който следва да бъдат намалени обезщетенията на основание чл. 51, ал. 2 от ЗЗД.

В преклузивния срок – с отговора на исковата молба ответното застрахователно дружество е въвело възражение за съпричиняване, изразяващо се в нарушения на чл. 113 и чл. 114 от Закона за движение по пътищата. Твърди се, че постР.лата се е движила неправомерно и неправилно по пътното платно, предприела е пресичането му на непозволено за целта място и с това поведение е станала основна причина за ПТП. Освен това е посочено, че постР.лата е била в състояние на алкохолно опиянение с 1,97 промила алкохол в кръвта, което е повлияло на реалната ѝ преценка за заобикалящите я предмети и реалното им местоположение в пространството, още повече, че става дума за автомобил с включени фарове в тъмната част на денонощието, който е забележим от далечно разстояние. Алкохолното опиянение, според ответника забавило и движенията на постР.лата, което, наред с несъобразяването на пътната обстановка, довело до ПТП.

Механизмът на настъпване на ПТП се установява по делото от съвкупната преценка на събраните доказателства, в частност от автотехническата експертиза и съдебномедицинската експертиза и от протокола за оглед на местопроизшествието. Съдът съобразява и свидетелските показания за обстоятелствата, при които е настъпило ПТП, дадени в настоящото производство / без тези от досъдебното производство, които са недопустими и не могат да бъдат ценени, тъй като не са събрани по

реда на ГПК/.

С посочените доказателства е установено, че ПТП е станало в тъмната част на денонощието, на улица „Х. Д.“, в участък от около 150 метра, между две кръстовища с улици „Г. Б.“ и „К.“ в град П.. Произшествието е станало по средата на участъка между двете кръстовища – на около 75 метра от ул. „Г. Б.“. ПостР.лата Г. Д. като пешеходка е пресичала напречно пътното платно с обща ширина от 9 метра от ляво надясно пред автомобила, управляван от Н. Д., като ударът е настъпил в пътната лента, в която се е движил автомобилът в посока от изток на запад, на около 7,5 метра от южната граница на пътното платно, респ. на 1,6 – 1,7 метра южно от северната ограничителна линия на платното и на лентата, по която се е движил автомобилът. Установено е, че на мястото, на което е пресичала постР.лата, няма пешеходна пътека. Първоначалният удар е между предния ляв калник в зоната над предна лява гума и десния крак на постР.лата, след което тя се е подпряла с лявата си ръка на предния капак, при относителното движение на автомобила спрямо тялото е счупено лявото странично огледало, а с приведената глава пешеходката се е ударила в горната третина на предна лява колона, тялото и е отхвърлено назад и е паднало върху асфалта. Това е механизмът, по който са получени несъвместимите с живота на постР.лата съчетана черепно-мозъчна, гръдна, коремна и опорно-двигателна травма, довели до остро нарушаване на жизненоважни мозъчни центрове и кръвозагуба.

Спорен е въпросът дали участъкът от пътя е бил осветен или не. Това обстоятелство се установява от показанията на разпитаните свидетели. От тях е видно, че между двете кръстовища има няколко лампи, които обаче не винаги светят – св. Д. Д.. Св. Н. Д. и пътничката в управлението от него автомобил Н. К., разпитана като свидетел по делото, депозират категорични показания, че към момента на ПТП този участък от пътя е бил тъмен. Техните показания не се опровергават от останалите събрани доказателства. Единственият свидетел, който установява, че уличните лампи са светели, е Ц. Б.. Той обаче депозира показания за по-късен момент, когато постР.лата вече е била откарана в болница. В този смисъл не може да се приеме, че неговите показания опровергават останалите доказателства за липса на осветление. Нещо повече, при разпита си като свидетел за обстоятелства, касаещи останалите ищци, И. Д. е признал факта, че на мястото на инцидента няма

много осветление. При тези данни съдът при обсъждане на механизма на ПТП приема, че ударът е настъпил на неосветен участък от пътя, при движение на автомобила в гР. с включени фарове.

Другият спорен момент е свързан с дрехите, с които е била облечена постР.лата. Той има отношение към въпроса за разстоянието, от което водачът на автомобила би могъл да я възприеме. Св. Д. и К. са категорични, че постР.лата е била с тъмни, черни дрехи. По този въпрос съдът дава вяра на показанията на свидетеля А. Т., който е незаинтересован от изхода на делото и има преки впечатления, доколкото на него е предаден плика с дрехите на постР.лата след смъртта ѝ и той ги е разтворил, за да провери дали няма документи в тях. От неговите показания е видно, че в момента на ПТП ищцата е била облечена със сиво яке, както и със светли, сиви дънки, доближаващи се до цвета на якето. В съдебно заседание вещото лице е обяснило, че ако постР.лата е била с по-светли дрехи, както установява свидетелят, това по начало би създавало условия за по-добра видимост за водача на светлините на фаровете, но следва да се има предвид, че светлинният поток от фаровете на автомобила първоначално осветява най-долната част от фигурата, като при приближаването на автомобила тя се осветява постепенно отдолу нагоре. Т.е., липсва основание за други изводи, различни от направения в автотехническата експертиза, че при конкретните условия на видимост на късите светлини на фаровете на автомобила водачът поначало е имал техническата възможност да възприеме пешеходката, когато е отстоял на 40-50 метра от мястото на удара и че реално я е възприел на 47 метра.

Категорично е установено, че водачът на автомобила Н. Д. се е движил с превишена скорост от 81 километра в час преди задействане на спирачната система, при разрешена такава от 50 километра в час в населено място. При скоростта, с която се е движел, за водача на МПС е било невъзможно да предотврати удара с пешеходката. Разстоянието от автомобила до мястото на удара в момента на възприемане на опасността, е около 47 метра, а дължината на пълния спирачен път / опасната зона/ при движението на автомобила в конкретната пътно-климатична обстановка с тази скорост е около 77-78 метра. Посочено е в заключението, че автомобилът изминава около 40-41 метра само за времето на реакция на водача и задействане на спирачната система. Водачът на МПС е реагирал

своевременно с екстрено спиране, комбинирано с отклонение на траекторията на автомобила надясно с цел избягване на удара. Въпреки това в конкретния случай за всички варианти на движение и навлизане на пешеходката в пътното платно пред автомобила /от бавен до бърз ход/, с оглед скоростта му на движение, ПТП е било неизбежно, с изключение на варианта бърз бяг на пешеходката. Възможността за предотвратяването му според вещото лице е ако пешеходката е изчакала преминаването на автомобила, преди да навлезе на платното за движение или ако беше спряла на разделителната линия между двете ленти, изчаквайки автомобилът да премине. До ПТП не би се стигнало и при положение, че автомобилът се е движел със скорост между 48 и 58 километра в час. Посочено е, че при движение с 53 километра в час спирачният път от общо 42 метра би му позволил да спре след възприемане на опасността. Заключение е, че до ПТП се е стигнало както поради движението с превишена скорост от водача на автомобила, така и поради това, че пешеходката е предприела пресичане на пътното платно при липса на пешеходна пътека, без да съобрази дистанцията и скоростта на автомобила.

Досежно виновното и противоправно поведение на водача на лекия автомобил, причинил ПТП, съдът е обвързан от влязлата в сила присъда съгласно разпоредбата на чл. 300 от ГПК. С присъда № 21/19.05.2023 година, постановена по НОХ дело № 471/2023 година по описа на Окръжен съд – Пазарджик, потвърдена с решение № 238/12.12.2023 година по ВНОХ дело № 495/2023 година на Апелативен съд – Пловдив, влязло в сила на 02.02.2024 година, Н. Д. е признат за виновен в това, че е нарушил правилата за движение – чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, като се е движил с 88 километра в час при разрешени в населеното място 50 километра в час, вследствие на което по непредпазливост е причинил смъртта на Г. Д..

Освен допуснатото нарушение от водача на МПС, без което ПТП е можело да бъде предотвратено, до него се е стигнало и в резултат на противоправното поведение на пострадалата Г. Д.. С обсъдените по-горе доказателства е установено, че тя е нарушила чл. 113 от ЗДвП, която разпоредба я задължава в качеството си на пешеходец да пресича пътното платно на пешеходна пътека, като се съобрази с приближаващите се пътни превозни средства преди да навлезе на платното за движение. Данните по делото сочат, че освен че не е пресичала на пешеходна пътека, пострадалата не

се е съобщила с приближаващия автомобил, чиито фарове е можела да забележи от разстояние. Тя е предприела пресичането на пътното платно въпреки приближаващия автомобил, като е била в състояние на средна степен на алкохолно опиянение / с концентрация на алкохол в кръвта от 2,03 промила от първата проба, взета при настаняването ѝ в болницата и 1,97 промила от втората проба, взета след смъртта ѝ/. Това състояние, според медицинската експертиза, се характеризира със значителни нарушения на мисловната дейност, речта, съобразителността, вниманието, ориентацията, координацията на движенията, силно забавени реакции и сънливост. Установените нарушения – пресичане на необозначено и неосветено място, в състояние на алкохолно опиянение, което ѝ е попречило да съобрази конкретната обстановка с приближаващия автомобил, да се ориентира и да вземе адекватно решение да не предприема пресичането или да спре по средата на платното и да изчака преминаването на автомобила, сочат на значителен принос от нейна страна за настъпване на ПТП.

Съдът намира, че определеният с първоинстанционното решение процент на съпричиняване – 30%, е съобразен с действителния принос на постР.лата. Без допуснатите нарушения както от страна на водача на автомобила, така и от постР.лата, не би се стигнало до сблъсък и до смъртта ѝ, която е в причинна връзка с причинените ѝ множество телесни увреждания. Не би могло да се приеме обаче, че приносът на Г. Д. е равен или по-висок от този на водача на лекия автомобил. Тежестта на нарушението на Д. е по-голяма. Той се е движел със значително по-висока от разрешената скорост в населено място, по път с жилищни постройки отстрани, където би могла да се очаква появата на хора, в неосветен участък, което не му е позволявало да вижда конкретната обстановка извън осветеното от фаровете на автомобила му разстояние.

Съобразявайки всичко гореизложено съдът намира, че обезщетенията за неимуществени вреди от по 140 000 лева за И. Д. и Р. Д. и 160 000 лева за С. Д. следва да бъдат намалени на основание чл. 51, ал. 2 от ЗЗД с по 30 %. Или и дължимите суми са в размер на по 98 000 лева за И. и Р. Д. и 112 000 лева за С. Д.. Първоинстанционното решение следва да бъде отменено в частите, с които исковете на И. и Р. Д. са уважени в размерите над по 98 000 лева до по 112 000 лева и следва да се постанови ново решение по същество за отхвърлянето им в тези части. Решението по иска на С. Д. следва да бъде

отменено в частта, с която е присъдено обезщетение за неимуществени вреди в размера над 112 000 лева до 140 000 лева и искът следва да бъде отхвърлен в тази му част.

Следва да бъде присъдена законна лихва върху дължимите обезщетения за неимуществени вреди за периода от 07.01.2020 година до 06.04.2020 година включително, за който такава се дължи по изложените по-горе съображения, а с решението на първоинстанционния съд е присъдена законна лихва от по-късен момент – от 07.04.2020 година.

В останалата обжалвана част, с която на И. и Р. Д. са присъдени обезщетения за неимуществени вреди от по 98 000 лева и на С. Д. – от 112 000 лева, ведно със законната лихва от 07.04.2020 година до окончателното изплащане на сумите, първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено. Следва да бъде потвърдено решението и в частите, с които са отхвърлени частичните иски на И. и Р. Д. и за разликата над по 98 000 лева до по 176 000 лева от общо по 300 000 лева и на С. Д. за разликата над 112 000 лева до 176 000 лева като част от общо 300 000 лева.

С оглед изхода на спора съдът следва да се произнесе по въпроса за дължимите разноски за първоинстанционното и за въззивното производство.

Досежно дължимото адвокатско възнаграждение на адвокат Д. Т. за първоинстанционното производство, съдът намира следното:

аС решението и с влязлото в сила определение по чл. 248 от ГПК е прието, че то трябва да се определи в размерите, предвидени в чл. 7, ал. 2, т. 5 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения, преди изменението, обнародвано в ДВ бр. 88/04.11.2022 година. При цена на частичните иски на всеки един от тримата ищци от по 176 000 лева, минималното адвокатско възнаграждение за всеки е 5050 лева / 3530 лева плюс 2% за горницата над 100 000 лева/. С оглед изхода на спора – основателност на исковите до по 98 000 лева за И. и Р. и до 112 000 лева за С. и неоснователност за разликата до 176 000 лева, адвокат Т. има право на възнаграждение от по 2811,94 лева за осъществената безплатна правна защита на И. и на Р. Д. и на 3213,64 лева за С.. Над тези размери до присъдените такива от по 3770 лева за И. и Р. и 4330 лева за С. първоинстанционното решение следва да бъде отменено.

Следва да се отмени решението и в частта, с която застрахователното

дружество е осъдено да заплати държавна такса съобразно уважената част от исковите в размера над 12320 лева до 14560 лева за първоинстанционното производство, както и разноски за експертизи в размера над 93,08 лева до 110 лева.

За разноските във въззивното производство съдът намира следното:

Разноските за жалбоподателя "ЗАД А." АД по подадената от него въззивна жалба включват държавна такса от 7280 лева, като е претендирано и юрисконсултско възнаграждение. Обжалваемият интерес по тази жалба е общо 364 000 лева. Ответници по нея са трима от четиримата ищци в първоинстанционното производство – И., Р. и С. Д.и, но не и Д. Д.. Въззивната жалба е основателна за общо 56 000 лева и неоснователна в останалата част. Съдът, съобразявайки размерите по чл. 25, ал. 1 и ал. 2 от Наредбата за заплащане на правната помощ, към която препращат чл. 78, ал. 8 от ГПК и чл. 37 от ЗПП, определя общо юрисконсултско възнаграждение в размер на 540 лева съобразно обжалваемия интерес и обстоятелството, че става дума за решение, постановено по три субективно съединени иска. От общия размер на разноските от 7820 лева, съобразно изхода на спора тримата ответници по въззивната жалба – И., Р. и С. Д.и следва да заплатят на застрахователното дружество разноски за въззивната инстанция в общ размер на 1203,08 лева.

Адвокат Д. Т. има право на адвокатско възнаграждение на основание чл. 38, ал. 2 от ЗА за осъществената безплатна адвокатска защита на И., Р. и С. Д.и в качеството им на ответници по въззивната жалба на ЗАД „А.“ АД, съобразно отхвърлените ѝ части. Досежно размерите на дължимите адвокатски възнаграждения, които се определят служебно от съда, следва да се посочи следното:

Съдът съобразява решение от 25.01.2024 година по дело С - 438/2022 на СЕС, според което не следва да прилага Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения като нарушаваща забраната по чл. 101, параграф 1 от ДФЕС. От друга страна съдът намира, че следва да определи дължимите размери на адвокатското възнаграждение, ползвайки Наредба № 1 като ориентир.

Към момента на сключване на договорите за правна защита и съдействие до приключване на производството по делото пред всички

инстанции на 26.10.2020 година, с уговорено безплатно процесуално представителство на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата и дължимо възнаграждение на основание чл. 38, ал. 2 от ЗА, са приложими разпоредбите на Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения преди измененията, обнародвани в ДВ бр. 88/04.11.2022 година. Те следва да бъдат приложени и при определяне на възнаграждението за въззивната инстанция. Представянето на нови договори за правна помощ от 09.05.2023 година и от 13.03.2024 година не променя този извод, доколкото първоначално сключените договори касаят производството пред всички инстанции. При обжалваем интерес от по 112 000 лева по субективно съединените искове на И. и Р. Д.и и основателност на жалбата за по 14 000 лева за всеки един от двамата / разликата от по 98 000 лева до по 112 000 лева/, дължимото адвокатско възнаграждение съобразно изхода на спора, определено според размерите в чл. 7, ал. 2, т. 5 от Наредба № 1 преди изменението, е в размер на по 3298,75 лева. Дължимото адвокатско възнаграждение с оглед неоснователността на жалбата по иска на С. Д., е 3464 лева.

Насрещната въззивна жалба на И., Р. и С. Д.и е неоснователна, а тази на Д. Д. – недопустима. Поради това ЗАД „А.“ АД има право на разноски по нея за юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя в размер на 540 лева. Тази сума следва да бъде заплатена на ответника по насрещната въззивна жалба от четиримата жалбоподатели по нея.

По изложените съображения Пловдивският апелативен съд

РЕШИ:

ПРЕКРАТЯВА производството по насрещна въззивна жалба, подадена от Д. И. Д., ЕГН *****, чрез адвокат Д. Т. от *АК, с вх. № 260115/27.01.2023 година на ОС – Пазарджик, срещу решение № 260047 от 09.12.2022 година, постановено по т. дело № 170/2020 година по описа на Окръжен съд – Пазарджик, в частта, с която е отхвърлен искът му за осъждане на ответника "ЗАД А." АД да му заплати застрахователно обезщетение в размера на 25 100 лева по предявен частичен иск за общо 300 000 лева, за неимуществени вреди от смъртта на Г. Ц. Д., починала

вследствие на ПТП, станало на 03.01.2020 г., поради недопустимост.

Решението в тази му част, имаща характер на определение, подлежи на обжалване пред ВКС с частна жалба в едноседмичен срок от връчването му на Д. И. Д. и на ответника "ЗАД А." АД.

ОТМЕНЯ решение № 260047 от 09.12.2022 година, постановено по т. дело № 170/2020 година по описа на Окръжен съд – Пазарджик, в което с решение № 260001 от 08.02.2023 година е допусната поправка на очевидна фактическа грешка по реда на чл. 247 от ГПК, **В СЛЕДНИТЕ ЧАСТИ,**

- в частите, с които е осъдено "ЗАД А." АД, гр.С., да заплати застрахователни обезщетения за неимуществени вреди от смъртта на Г. Ц. Д., починала вследствие на ПТП, станало на 03.01.2020 г., както следва: на И. С. Д., ЕГН ***** – в размера над 98 000 лева до 112 000 лв., на Р. С. Д., ЕГН ***** – в размера над 98 000 лева до 112 000 лв. и на С. С. Д., ЕГН ***** - в размер над 112 000 лева до 140 000 лв., ведно със законната лихва върху обезщетенията, считано от 07.04.2020 г. до окончателното им изплащане;

-в частите, с които е осъдено е "ЗАД А." АД, да заплати държавна такса в размера над 12 320 лева до 14 560 лв. по сметка на ОС - Пазарджик, в полза на бюджета на съдебната власт и сума в размера над 93,08 лева до 110 лв. – част от разноските в първоинстанционното производство, заплатени от бюджета на съда;

-в частта, с която е осъдено е "ЗАД А." АД да заплати на адвокат Д. С. Т. от *АК, с личен рег. № *****, на основание чл. 38, ал.2 от Закона за адвокатурата, възнаграждение за предоставената по делото безплатна адвокатска защита на ищите в размерите над 3213,64 лева до 4 330 лв. за С. Д. и над по 2811,94 лева до по 3 770 лв. за Р. и за И. Д.и,

ВМЕСТО КОЕТО ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ субективно съединените искиове, предявени от И. С. Д., ЕГН *****, от Р. С. Д., ЕГН ***** и от С. С. Д., ЕГН *****, всички със съдебен адрес град С., район В., ул. „А. Р.“ № *, ап. *, чрез адвокат Д. Т., срещу "ЗАД А." АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление град С., район С., ул. "С. К." № *, за осъждане на ответника да им заплати застрахователни обезщетения за неимуществени вреди от смъртта

на тяхната майка Г. Ц. Д., починала вследствие на ПТП, станало на 03.01.2020 г., както следва: на И. С. Д., ЕГН ***** – в размера над 98 000 лева до 112 000 лв., на Р. С. Д., ЕГН ***** – в размера над 98 000 лева до 112 000 лв. и на С. С. Д., ЕГН ***** - в размер над 112 000 лева до 140 000 лв., ведно със законната лихва върху обезщетенията, считано от 07.04.2020 г. до окончателното им изплащане.

ОСЪЖДА "ЗАД А." АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление град С., район С., ул. "С. К." № * да заплати на И. С. Д., ЕГН *****, на Р. С. Д., ЕГН ***** и на С. С. Д., ЕГН *****, всички със съдебен адрес град С., район В., ул. „А. Р.“ № *, ап. *, чрез адвокат Д. Т., законна лихва върху обезщетенията за неимуществени вреди в размер на по 98 000 лева за И. Д. и за Р. Д. и 112 000 лева за С. Д., за периода от 07.01.2020 година до 06.04.2020 година включително.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260047 от 09.12.2022 година, постановено по т. дело № 170/2020 година по описа на Окръжен съд – Пазарджик, в което с решение № 260001 от 08.02.2023 година е допусната поправка на очевидна фактическа грешка по реда на чл. 247 от ГПК, **В ОСТАНАЛИТЕ ОБЖАЛВАНИ ЧАСТИ, С КОИТО :**

-е осъдено "ЗАД А." АД, ЕИК *****, да заплати на И. С. Д., ЕГН ***** и на Р. С. Д., ЕГН ***** обезщетения за неимуществени вреди в размер на по 98 000 лева и на С. С. Д., ЕГН *****, обезщетение за неимуществени вреди в размер на 112 000 лева, ведно със законната лихва върху трите обезщетения, считано от 07.04.2020 година до окончателното им изплащане;

-са отхвърлени предявените срещу "ЗАД А." АД, ЕИК *****, частични иски на И. С. Д., ЕГН ***** и на Р. С. Д., ЕГН ***** за разликата над по 98 000 лева до по 176 000 лева, претендирани частично от по 300 000 лева, както и искът на С. С. Д., ЕГН *****, за разликата над 112 000 лева до 176 000 лева, частичен иск от общо 300 000 лева.

- е осъдено "ЗАД А." АД, ЕИК ***** да заплати държавна такса за първоинстанционното производство в размер на 12 320 лева и разноси за първоинстанционното производство от бюджета на съда в размер на 93,08 лева.

- е осъдено "ЗАД А." АД, ЕИК *****, да заплати на адвокат Д. Т.

на основание чл. 38, ал. 2 от ЗА възнаграждение за предоставената по делото безплатна адвокатска защита на ищците в първоинстанционното производство в размер на 3213,64 лева за С. Д. и на по 2811,94 лева за Р. и за И. Д.и.

ОСЪЖДА И. С. Д., ЕГН *****, Р. С. Д., ЕГН ***** и С. С. Д., ЕГН *****, всички със съдебен адрес град С., район В., ул. „А. Р.“ № *, ап. *, чрез адвокат Д. Т., да заплатят на "ЗАД А." АД, ЕИК *****, разноски за въззивното производство пред АС – Пловдив в размер на 1203,08 лева, съобразно изхода на спора по въззивната жалба.

ОСЪЖДА И. С. Д., ЕГН *****, Р. С. Д., ЕГН *****, С. С. Д., ЕГН ***** и Д. И. Д., ЕГН *****, всички със съдебен адрес град С., район В., ул. „А. Р.“ № *, ап. *, чрез адвокат Д. Т., да заплатят на "ЗАД А." АД, ЕИК *****, разноски за въззивното производство в размер на 540 лева съобразно изхода на спора по насрещната въззивна жалба.

ОСЪЖДА "ЗАД А." АД да заплати на адвокат Д. С. Т. от *АК, с личен рег. № *****, с адрес град С., район В., ул. „А. Р.“ № *, ап. *, на осн. чл. 38, ал.2 от Закона за адвокатурата, възнаграждение за предоставената по делото безплатна адвокатска защита на ответниците по въззивната жалба в размер на по 3298,75 лева за И. С. Д., ЕГН ***** и Р. С. Д., ЕГН ***** и в размер на 3464 лева за С. С. Д., ЕГН *****.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС с касационна жалба в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____